

บทนำ

เขาเห็นเธอ

กำลังกึ่งเดินกึ่งวิ่ง คีระระโน้มน้ำไปข้างหน้า นิ้วมือกระชับหมวกที่ติดกับ
เสื้อโค้ตของตน เธอวิ่งอย่างร้อนรนฝ่าความมืดไปยังโบสถ์เล็กๆ แห่งหนึ่ง

จากจุดที่เขาซ่อนตัวอยู่ใต้ต้นแมกโนเลีย ผู้ถูกเลือกกำลังรอดอย
เลือดในกายพุ่งพล่านไปตามเส้นโลหิตขณะที่เขาซุ่มซ่อนอยู่ในความมืด
กล้ำเนื้อทุกมัดเขม็งเกลียว เส้นประสาทตึงเครียดราวกับสายเปียโน

การจับตัวเธอนั้นง่ายดายนิดเดียว เพียงสาวเท้าเร็ว ๆ สามก้าวก็สามารถ
เข้าประชิดตัวและลากเธอออกมาได้ ขณะที่พ่อของเธอยังรออยู่ในโบสถ์
นั้นแหละ ความคิดอันน่าหลงใหลนี้ช่างยั่วยวนเขาเหลือเกิน

ว่านี่ยังไม่ใช่เวลาของเธอ เขาเตือนตัวเอง ยังมีคนอื่น ๆ อยู่

เธอหยุดที่ใต้ราวแขวนเสื้อใกล้ประตูหน้า ถอดหมวกออกแล้วสยายผม
เรื้อนผมหยิกยาวเป็นลอนสลวยต้องแสงจากหลอดไฟสะท้อนเป็นประกาย
น้ำตาลแดงเพลิงดูยวนตา ผู้ถูกเลือกกลืนน้ำลายเอือก เขารู้สึกถึงแรงกระตุ้น
เป็นครั้งแรก

เขาต้องการเธอ

ต้องการมากจนปวดระบมไปหมด

เพียงแค่มองเธอเท่านั้น ประสาทสัมผัสของเขาก็พลุ่งพล่าน เขาได้ยิน
เสียงหัวใจเต้นรัว รู้สึกถึงชีพจรที่กำลังเต้นไปตามกระแสโลหิต ได้กลิ่นฉุนกึก
ของแม่น้ำมิสซิสซิปปีสีคล้ำเข้มที่ไหลลดเคี้ยวเอื่อยๆ ผ่านตัวเมือง ซึ่งบรรดา

รตราส่งเสียงแหลมบาดหูอยู่ตามท้องถนนที่การจราจรคล่องตัว และที่ซึ่ง
ความชั่วร้ายก่อตัวอยู่ทุกซอกมุมถนน

ขณะที่เธอเดินลับผ่านประตูเข้าไป เขาค่อยๆ เคลื่อนตัวไปทางด้านข้าง
ลึกเข้าไปในกองสมูทมพุ่มไม้ที่ขึ้นหนาอยู่ตามพื้น ไปยังจุดซ่อนตัวของเขา
ใกล้กับหน้าต่างหลากสีที่มีรอยตำหนิ กระຈกสีชิ้นเล็ก ๆ ชิ้นหนึ่งถูกแกะออก
และแทนที่ด้วยบานกระຈกเล็กใส ทำให้มองเห็นทางเดินที่ทอดยาวจากประตู
จนถึงโต๊ะหมุนงูชาติได้อย่างชัดเจน ผู้ถูกเลือกย่อตัวลง ลอบมองผ่านช่องกระຈก
นี้ เผ่าดูขณะที่เธอเดินมาตามทางและคุกเข่าแสดงความเคารพ แล้วเลื่อนตัว
เข้าไปตามแนวม่านงูยาวใกล้ๆ กับพ่อของเธอ ใต้ตำรวจเลขนั้น

พวกเขาพูดคุยกันสองสามคำก่อนที่จะนั่งลงข้างๆ ชายผู้นั้น

เมื่อนั่งลงแล้ว เธอกลับกระสับกระส่ายอยู่บนม่านงู ดูเบื่อหน่าย
เหลือกำลัง รวกับว่าอยากจะไปอยู่ที่ไหนก็ได้ นอกจากการมานั่งฟังสดมึสชา
ตอนเย็นกับพ่อของเธออย่างนี้ เธอสะบัดผมยาวไปมาทางนั้นที่ทางนี้ที่
เหลือบมองผู้คนที่ย่อยเดินเข้ามาใหม่และงอตัวลงพลางกัดเล็บไปด้วย
ขณะที่เปลวเทียนหลายสิบเล่มกำลังลุกไหม้อยู่

ผู้ถูกเลือกเหลือบสายตามองไปที่ตำรวจ

ศัตรู

เขาเป็นชายร่างกำยำ สูงกว่าหกฟุต ขากรรไกรรูปสี่เหลี่ยม ดวงตา
ลึกและดูเหนียวล้ากับโลกแสดงถึงอายุในวัยสี่สิบเศษ ริค เบนด์ซ เป็น
ตำรวจสืบสวนผู้ซึ่งชื่อเสียงอันเปื้อนเปรอะได้รับการขัดสีฉวีวรรณจนเอี่ยมอ่อง
บาปในอดีตของเขาถูกลืมเลือนจนหมดสิ้นและอาจได้รับการอภัยแล้ว เขา
อยู่ในชุดสูทสีดำและเสื้อเชิ้ตลงแป้งแข็ง ดูดีดัดยิ่งกว่าลูกสาวของเขาเสียอีก
แถมยังดูแปลกแยกสันดีในนิวาสสถานแห่งพระเจ้า

ซึ่งก็ควรจะเป็นเช่นนั้นอยู่แล้ว

ขณะคลายเน็คไท เบนด์ซชะงักตัวเข้าไปใกล้เด็กสาวและกระซิบ-
กระซิบอะไรบางอย่างข้างใบหูของเธอ เด็กสาวหยุดกัดเล็บทันทีและยึดตัวตรง
บนม่านงู เธอนั่งประสานมือไว้ที่หน้าท้องอย่างทำทนาย ยึดอกขึ้นอย่างไม่แยแส
สิ่งใด ทำให้ทรวงอกสะท้อนขึ้นเล็กน้อยตรงบริเวณคอเสื้อของชุดที่สวมใส่

ผิวขาวนวลนุ่มซบกับผ้าไหมสีน้ำเงินอมเขียว

ผู้ถูกเลือกจินตนาการถึงสิ่งที่อยู่ภายใต้ผืนผ้าอันเนียนนุ่ม...ปทุมถัน
ดั่งดอกกุหลาบตูม และผิวพรรณของสาวบริสุทธิ์

เขาคิดว่าเธอเป็นเจ้าหญิง

เป็นความภาคภูมิใจและความปิติของผู้เป็นพ่อ

เป็นทั้งนักกีฬา นักเรียนทุน แถมยัง...หัวรั้นเล็กน้อย เป็นกบฏ
มันอยู่ตรงนั่นเอง ในดวงตาของเธอ เขาเคยเห็นมันมาก่อน ได้ยินจาก
เสียงหัวเราะทும்ลือกอันแสนซึกซึ่ย้ายวนของเธอ

เธอขำเลียงมาที่หน้าตางด้วยดวงตาสีเขียวเบิกกว้าง ผู้ถูกเลือก
ตัวแข็งที่อยู่ออยู่ในจุดซ่อนตัวของเขา

ริมฝีปากของเธอบู้ยขึ้นอย่างทำทนาย

เขาจินตนาการเลยเถิดไปว่าริมฝีปากคูนั้นสามารถทำอะไรได้บ้างหากมี
สิ่งใดไปกระตุ้น...เขาหลับตา รู้สึกถึงสัมผัสอันเย็นเยียบของสายฝนที่ไหลผ่าน
ชอกคกลงไปยังนิ้วมือ

อีกไม่นานหรอกเจ้าหญิง เขาคิด อีกไม่นาน แต่ตอนนี้ข้าต้องไป
จัดการกับเหยื่อรายอื่นๆ เสียก่อน จากนั้นจึงจะถึงคราวของเจ้า

รอก่อนเถอะ

บี๊! บี๊! บี๊!

ดวงตาของเขาเบิ่งกว้างเมื่อนาฬิกาตั้งเวลาของตัวเองส่งเสียงร้อง
เขาปิดเสียงสัญญาณและอดกลั้นไม่สบถแต่ออกมา เลินเล่ออะไรอย่างนี้
เหมือนไม่ใช่ตัวเขา ผู้ถูกเลือกโกรธตัวเอง เขาตวัดตามองเข้าไปในโบสถ์
แวบสุดท้าย และพบว่าเจ้าหญิงยังคงจ้องมองมาที่หน้าตาง ราวกับเธอจะรู้
ว่าเขาอยู่ตรงนั้น

เขารีบผลุบออกจากใต้ต้นไม้และวิ่งฝ่าม่านสายฝนออกไป เขาอยู่ที่นี้
นานเกินไปแล้ว เขารู้สึกโกรธตัวเอง จากนั้นจึงเร่งก้าวเท้าให้เร็วขึ้น
ขยาดๆ ของเขาออกวิ่งอย่างคล่องแคล่วผ่านสนามหญ้าไปยังหัวมุมหนึ่ง
ที่ซึ่งเขาเลี้ยวเข้าไปในชอกแคบๆ จากนั้นวิ่งไปอีกสามช่วงถนนก่อนจะเลี้ยว
กลับมาอีกสองช่วง เข้าสู่ลานจอดรถด้านหน้าอาคารซึ่งครั้งหนึ่งเคยเป็น

ศูนย์จำหน่ายรถยนต์แต่ถูกทิ้งร้าง และมีแผ่นไม้ตอกพาดปิดบานประตู หน้าต่าง

เชื้อของเขาแตกพลั๊ก ไม่ใช่เพราะเหนื่อยล้า หากเพราะความกังวล ขณะขึ้นนั่งบนรถยนต์คันเก่าที่หน้าต่างติดฟิล์มสีทึบ เขาถอดชุดวิ่งและถุงมือ ออก จากนั้นจึงพับมันเก็บเรียบร้อยในถุงหนัง

อีกไม่นานก็จะถึงเวลา

อีกไม่นาน ริก เบนต์ซ จะได้รับรู้ถึงความเจ็บปวดจากการสูญเสีย สิ่งที่รักที่สุด

แต่ก่อนจะถึงตอนนั้น เบนต์ซต้องรู้เสียก่อนว่าเขาต้องเสี่ยงกับอะไร บ้าง เขาต้องรู้ถึงความกลัวอย่างแท้จริง ความหวาดผวามันมีมิติหมองหม่น หุรณหุรายจะเผ่ากัดกินตัวเขา เมื่อเขาได้รู้ว่าทุกสิ่งที่เขาทำ ทุกแห่งหนที่เขา อยากราย และทุกสถานที่ที่ครั้งหนึ่งเขาเคยเคารพบูชา จะไม่ใช่ที่ที่ปลอดภัย อีกแล้ว

ผู้ถูกเลือกก็ยิ่งมั่งกว้างจรดซากรักรไกรขณะหิบบ้าขนหน่อออกจากกระเป๋ า เขาใช้ผ้าขนหนูเช็ดตามใบหน้าและลำคอ จากนั้นจึงค่อยๆ ใช้เวลา ส่องกระจกมองหลัง ดวงตาสีฟ้าจ้องกลับมาที่เขา ดวงตาแห่งความที่กระหาย มันคือ “ดวงตาแห่งราคะ” มีผู้หญิงมากกว่าหนึ่งคนเคยบอกเขาอย่างนั้น พวกเขาโง่งงที่คิดว่าจะยั่วยวนเขาได้ง่ายๆ

แต่ขณะกำลังส่องกระจกอยู่นั้น เขากลับเห็นเงาสลัวจางๆ มีบางอย่าง ผิดปกติ บางอย่างที่ไม่สอดคล้องเป็นจังหวะเดียวกับภาพสะท้อนในกระจก รวากับใครบางคนกำลังจับตาดูอยู่ เขาหันขวับไปด้านหลัง จ้องผ่านกระจก หลังรถที่ผ้าจับม้ว เพื่อดูว่าเงาสท้อนบนกระจกจะสามารถจับภาพคนที่ กำลังแอบมองเข้ามาภายในรถได้หรือไม่ เขาหรีตาเพ่งมองผ่านสายฝน โปรยปรายและหมอกอันหนาที่บอออกไป

ไม่มีสิ่งใดเคลื่อนไหวอยู่ภายนอกนั้น

ไม่มีใครสักคนอยู่บนถนนอันว่างเปล่าแห่งนี้ แต่กระนั้นเขาก็ยัง รู้สึก...ราวกับมีสัมผัสเชื่อมโยงมาจากที่ไหนสักแห่ง นี่ไม่ใช่ครั้งแรก เขารู้สึก ถึงสิ่งนี้มาหลายครั้งแล้ว และแต่ละครั้งความรู้สึกก็ชัดเจนขึ้นทีละนิด

รุนแรงขึ้นทีละน้อย เหงื่อไหลย่อยลงจากขมับ หัวใจเต้นตึกตักอย่าง
รุนแรง

วิตกกังวล...ต้องเป็นอย่างนั้นแน่ ใจเย็นไว้ แล้วจดจ่อกับเรื่องที่ทำ
ไม่มีใครสักคนอยู่ในบริเวณของเมืองที่ไร้ร้างว่างเปล่านี้ ไม่มีใคร
สามารถมองผ่านกระจกฝ้าของรถซีดานในคำคืนอื่นมีดมนอย่างนี้ได้หรอก
เขาต้องใจเย็นลง อดทน ทุกอย่างกำลังจะเข้ารูปเข้ารอย
ฝันร้ายที่สุดของริก เบนด์ซ ได้เริ่มต้นขึ้น
เพียงแต่เขายังไม่รู้เท่านั้น

บทที่ ๑

“คุณต้องมีผู้หญิงไว้สักคนนะ” รูเบ็น มอนโตญา ตั้งข้อสังเกตขณะกำลังขับรถสำรวจลาดตระเวนมาถึงลานจอดรถที่อพาร์ทเมนต์ของเบนต์ซ

“ดีเลย ฉันฉันขอยืมของนายสักคนได้ไหมล่ะ” เบนต์ซเอ้อมมือไปยังที่จับประตู เขาไม่ต้องการคำแนะนำจากตำรวจหนุ่มที่มีขนาดของไอนั้นใหญ่กว่าขนาดสมอง ซึ่งเห็นอยู่หนโตะจากตุ่มหูขนาดเล็กที่กะพริบวิบวับอยู่บนใบหูข้างหนึ่งของมอนโตญา รวมถึงเคราแพะที่คางซึ่งแต่งเล็มไว้อย่างประณีต นักสืบหนุ่มคนนั้นฉลาดเป็นกรด หากยังอ่อนต่อโลกนัก และไม่รู้เลยว่าเมื่อไรที่ไม่ควรเล่าเรื่องของคนอื่น

“เฮ้ เดียวนี้ผมคงผู้หญิงทีละคนนา” มอนโตญายื่นกรรณขณะทีเบนต์ซทำเสียงเยาะขึ้นจุ่มุก

“เออๆ”

“ผมพูดจริงนะ” มอนโตญาดันเกียร์ไปที่เครื่องหมายพื่ออย่างแรงเพื่อจอดรถ จากนั้นจึงเอ้อมมือหยิบบุหรีซองหนึ่งออกมาจากกระเป๋าเสื้อแจ็คเก็ตของตน

“นายว่าไงก็ว่าฉัน”

“ผมนัดสาวให้คุณได้” มอนโตญาเป็นตำรวจหนุ่ม อายุยังไม่ถึงสามสิบปี ด้วยซ้ำ เขามีผิวเรียบเนียนสีน้ำตาลแดง รอยยิ้มบาดใจสาว และมีความทะเยอทะยานมากพอจะผลักดันตนเองจากที่เป็นคนเชื้อสายสเปนผู้ยากไร้จนสามารถเรียนจบมหาวิทยาลัยด้วยทุนนักกีฬา ไม่เพียงแต่จะเตะบอล

ได้เก่งกาจเท่านั้น หากเขายังมีรายชื่ออยู่ในกลุ่มนักเรียนคะแนนสูง
ทุกปีการศึกษาด้วย และเมื่อเรียนจบมหาวิทยาลัยด้วยอนาคตที่ฉายแสง
ส่องสว่างราวอาทิตย์อุทัย มอนโตญ่าก็ตัดสินใจจะเป็นตำรวจ

คิดดูแล้วกัน

มอนโตญ่าเคาะปลายมวนบุหรี่ออกมาจุดแล้วพ่นควันจุก “ผมรู้จัก
ผู้หญิงคนหนึ่งที่อยู่มาจนน้อย แต่น่ารักมาก เป็นเพื่อนของแม่ผมเอง”

“นั่นหรือ” เบนต์ชมองเขาเพื่อบอกว่าหุบปากเสียที่ “ลืมไปได้เลย
ฉันมีความสุขดี”

แต่มอนโตญ่าไม่ยอมเลิก “คุณ ไม่ ได้มีความสุขดีหรอกครับ คุณ
อยู่คนเดียว ไม่ยอมออกไปไหน แถมยังทำงานหาหมรุ่งหามค่ำให้กรมตำรวจ
ซึ่งก็ไม่ได้ขึ้นชมอะไรคุณสักเท่าไร นี่ยะชีวิตของคุณ”

“ไว้เรค่อยมาคุยเรื่องนี้ตอนฉันขอขึ้นเงินเดือนครั้งหน้าแล้วกัน” เขา
พูดขณะเป็นออกจากที่นั่งข้างคนขับ คินนั้นอากาศเย็นเยือก สายลมที่พัด
มาจากแม่น้ำมีกลิ่นอายของฤดูหนาวแฝงอยู่

“ผมแค่บอกว่าคุณควรมีชีวิตชีวาหน่อย ลูกก็เข้ามหาวิทยาลัยไปแล้ว
คุณน่าจะมีความสุขกับชีวิตบ้าง”

“ฉันก็มีความสุขดีนี่”

“มีตายละ”

“ราตรีสวัสดิ์นะมอนโตญ่า” เขาปิดประตูรถควรวนวิกเสียงดังแล้ว
เดินเข้าไปในตัวตึก ผู้หญิงรี เฮอะ คงจะแก้ปัญหามาเขาได้หรอก เขา
ฉวยหนังสือพิมพ์กรอบเย็นกับบรรดาจดหมายต่าง ๆ จากชั้นล่างแล้วขึ้นบันได
ไปยังห้องพักชั้นสอง มอนโตญ่าจะรู้อะไร

ไม่เลยสักอย่าง หมอนั้นไม่รู้อะไรเลย

เบนต์ชเรียนรู้มานานแล้วว่าผู้หญิงรังแต่จะเพิ่มปัญหา แถมเขายัง
เรียนรู้จากปรมาจารย์ชั้นเอกเสียด้วย

เจนนิเฟอร์

สว

ฉลาด

COLD BLOODED

เช็กชีส์สุดท้าย

เมียตัวเอง

ผู้หญิงเพียงคนเดียวที่เขามอบหัวใจให้ และเป็นเพียงคนเดียวที่เขายอมให้ทำหัวใจของเขาแตกสลาย ซึ่งเธอก็ทำจริงๆ เสียด้วย แถมยังทำมากกว่าหนึ่งครั้ง กับไอ้ผู้ชายเฮงช่วยคนเดิม เขาไขล็อกประตูแล้วเปิดไฟ

หักอกผมหนึ่งครั้ง ความผิดคุณ

หักอกผมอีกครั้ง ความผิดผม

ขณะโยนกุญแจลงบนโต๊ะ เขาสลัดเสื้อแจ็คเก็ตพลาซปลดเน็คไทออกให้ตายเถอะ เขาอาจใช้เบียร์หรือบุหรีมาทำให้ผ่อนคลายสบายใจ แต่ไม่ใช่ผู้หญิงแน่ แต่ปัญหาก็คือ เขาสาบานกับตัวเองแล้วว่าจะไม่แตะต้องสามสิ่งนี้ ไม่มีข้อความฝากไว้ที่เครื่องตอบรับ มอนโตญาพูดถูก เขาไม่มีชีวิตสังคมนะเลย เขาออกกำลังกายโดยการชกกระสอบทรายที่เขวนอยู่ในห้องนอนเล็กอย่างเอาเป็นเอาตาย ไม่ได้เข้ากลุ่มเล่นโบว์ลิ่งหรือเข้ากอล์ฟคลับด้วยซ้ำ เขาเลิกเล่นเรือใบและเลิกล่าสัตว์มาหลายปีแล้ว รวมถึงเลิกเล่นไฟป่าเกอร์และเลิกดื่มจิมบีมิวีสก็ด้วย

เขาพับแขนเสื้อขณะเดินไปที่ตู้เย็นและมองดูข้าวของอันน่าหดหู่ข้างใน แม้แต่ช่องแช่แข็งซึ่งเขามักเก็บอาหารไม่โครเวฟสำหรับหนึ่งที่เขาไว้สองสามแพ็คก็ย้งว่างเปล่า เขาฉวยกระป๋องเบียร์แบบไร้แอลกอฮอล์ออกมา เปิดฝากระป๋องดังแก๊กก่อนจะเปิดโทรทัศน์ดู ผู้ประกาศข่าวกีฬาเริ่มร่ายคะแนผลการแข่งขันในวันนั้น ขณะที่ภาพไฮไลต์ประจำวันโฉบผ่านหน้าจอโทรทัศน์ไปอย่างรวดเร็ว

เขานั่งลงบนเก้าอี้ปรับเอนได้และบอกตัวเองว่ามอนโตญาเข้าใจผิดไปมาก เขาไม่ต้องการมีชีวิตสังคมนักหน่อย เขามีงานและยังมีคริสตี แม้เธอจะย้ายไปอยู่ที่มหาวิทยาลัยในแบตันรูจ* แล้วก็ตาม เขาเหลือบมองโทรศัพท์ พลางคิดว่าจะโทรไปหาเธอดีไหม แต่เขาโทรไปแล้วเมื่อวันอาทิตย์ที่ผ่านมา และรู้สึกได้ว่าเธอรำคาญ เธอไม่ชอบที่เขาส่งลำเสรีภาพที่เธอเพิ่งได้รับ

* Baton Rouge : เมืองหลวงของรัฐลุยเซียนา

เมื่อข้ามมหาวิทยาลัย แกรมยังทำท่าเหมือนว่าเราจะมาตรวจสอบเธออีกด้วย
 เขาเบนความสนใจกลับมาขยักหน้าจอโทรทัศน์ ไฮไลต์ภาพการแข่งขัน
 ของทีมเซนต์ส^๒ เมื่อคืนวันจันทร์ถูกนำมาฉายใหม่อีกรอบ เขาว่าสักประเดี๋ยว
 จะออกไปซื้อแซนด์วิชที่ร้านโพบอย^๓ สาขาแถว ๆ นี้ ซึ่งอยู่ห่างออกไปสอง
 ช่วงถนน แล้วค่อยเปิดกระเป๋าเอกสารเพื่อสะสางงานที่ยังค้างอยู่ เขามี
 รายงานที่ต้องเขียนอีกสองสามฉบับ แกรมยังอยากเอาบันทึกรายงานต่าง ๆ มา
 เปรียบเทียบกัน นอกจากนี้ยังมีอีกสองสามคดีที่ยังปิดไม่ลง เขาจะต้อง
 ตรวจสอบอีกสักกรอบ เพื่อดูว่าตัวเองมองข้ามอะไรไปหรือเปล่าตอนที่อ่าน
 รายงานนั้นครั้งทีหนึ่ง สอง สาม และสี่

เขายังมีเรื่องต้องทำอีกมาก

มอนโตญ่านะผิดถนัด เบนต์ซไม่ต้องการผู้หญิง

และเขาก็ค่อนข้างแน่ใจว่าไม่มีใครต้องการหรอก

โอลิเวียไม่ชอบทนายความ ไม่เคยชอบ และไม่มีวันชอบ เธอนึก
 ไม่ออกว่ายายของเธอเชื่อใจคนที่ดูก็รู้ว่าใจคดแบบนี้ได้อย่างไร แรมซี จอห์น
 ด็อดด์ ผู้ชอบให้ใครๆ เรียกตัวเองว่าอาร์เจ้นั้น ตัวเหนียวเหนอะเป็นมันย่อง
 ราวกับไก่ทอดของคุณยายจีน แต่ตัวอ้วนกว่าไก่ถึงสองเท่า “...ถ้าอย่างนั้น
 เรื่องของทรัพย์สินต่างๆ ก็เรียบร้อยหมดแล้ว ภาษีและเงินค่าธรรมเนียมน
 ก็จ่ายแล้ว ทายาททุกคนได้รับส่วนแบ่ง ถ้าเมื่อคุณต้องการขายบ้านละก็
 ตอนนี้สมควรแก่เวลาแล้วละ” จากอีกฟากหนึ่งของโต๊ะขนาดใหญ่ซึ่งตั้งอยู่ใน
 ช่องผนังที่เขาเรียกว่าห้องทำงาน แรมซี จอห์น ตั้งมืออวบอูมขึ้นเป็นรูป
 สามเหลี่ยมแล้วใช้ปลายนิ้วเคาะกันเบาๆ ที่อยู่ด้านหลังตัวเขา ระหว่างมูลิ่
 และหน้าต่างเพียงบานเดียวในห้องทำงานไร้อากาศหายใจนั้น มีแมลงวัน
 ตัวหนึ่งที่ควรจะตายไปเมื่อหลายวันก่อนส่งเสียงหึ่งๆอย่างโกรธเกรี้ยว แล้ว
 บินไปกระแทกกับกระจก

^๒ New Orleans Saints : เป็นชื่อทีมอเมริกันฟุตบอลของเมืองนิวออร์ลีนส์ รัฐลุยเซียนา

^๓ Po'Boy Shop : เป็นร้านขายแซนด์วิชแบบดั้งเดิมของลุยเซียนา แซนด์วิชทำด้วยขนมปัง
 ฝรั่งเศส (บาแกตต์) ยัดไส้ด้วยเนื้อหรืออาหารทะเล

“ฉันยังไม่แน่ใจว่าจะย้ายออก”

“เอ่อ ถ้าคุณตัดสินใจได้เมื่อไร ผมติดต่อนายหน้าดี ๆ ให้คุณได้นะ”
ฉันก็ว่านายต้องทำได้อยู่แล้วละ

“วัลลีนะแกงอย่าบอกใครเชียว”

“ไว้ฉันค่อยบอกให้คุณรู้จักแล้วกันค่ะ” เธอตอบ พร้อมยื่นขึ้นอย่างรวดเร็วเพื่อเป็นการยุติบทสนทนา ทั้งยังช่วยบดบังความจริงว่าเธอกำลังโกหกหน้าตาเฉย เธอจะไม่ยอมเสียเวลาไปกับคนของนายอาร์เจ ดีต่อดียิ่งเรื่องทำงานอะไรร่วมกันยิ่งไม่ต้องพูดถึง

เขายักไหล่ในชุดสูทที่ตึงเปรี๊ยะราวกับไม่มีหระ แต่โอลิเวียรู้สึกได้ถึงความผิดหวังของเขา นี่เขาจะต้องได้เงินใต้โต๊ะก้อนโตแน่ ๆ หากแนะนำลูกค้าให้ใครได้สำเร็จ

“ขอบคุณสำหรับความช่วยเหลือค่ะ”

“ยินดีครับ”

เธอจับมือที่แฉะชุ่มด้วยเหงื่อของเขาแล้วรีบปล่อย

ปกติยายของเธอจะรู้ได้แต่เนิ่น ๆ เลยว่าใครเป็นพวกใจคด แต่ไม่รู้ไปไหนมาไยมาถึงมาได้กลายเป็นคนไวใจไม่ได้แบบนี้ คำตอบง่าย ๆ คือเพราะเขาคิดค่าบริการถูก นอกจากนั้นอาร์เจยังเป็นหลานชายของเพื่อนคนหนึ่งของยายด้วย

“มีเรื่องหนึ่งที่ผมยังไม่หายสงสัย” อาร์เจพูดขึ้นขณะพยายามดันร่างขึ้นจากเก้าอี้ที่ส่งเสียงเอี๊ยดอ๊าด

“อะไรคะ”

“ทำไมคุณถึงเป็นคนได้รับบ้านและสิ่งต่าง ๆ ในนั้นทั้งหมด แต่แม่ของคุณกลับได้เพียงเงินประกันเท่านั้น”

“คุณเป็นทนาย คุณบอกฉันดีกว่าค่ะ”

“เวอร์จิเนียไม่ได้บอกอะไรผม”

โอลิเวียยิ้มให้เขาอย่างเหนื่อยหน่าย เขากำลังหาข้อมูล ซึ่งเธอก็ไม่เข้าใจว่าเขาทำไปทำไม “ฉันเดาเอาว่ายายคงรักฉันมากกว่ามังคะ”

ซากรรไรกรอวบอูมของเขาขบขันแน่น “ผมว่าก็เป็นไปได้ ผมเองก็

ไม่รู้จั๊กยายของคุณดีนัก แต่พอจะรู้ว่าท่านเป็นคนที่แปลกเอากการ เอ้อ คนแถวนี้บอกว่าท่านเป็นแม่มหมอวูดู^๔ แม่มยังว่าท่านพยากรณ์อนาคตจากไฟทาโรต์ไบซา และอะไรทำนองนั้นได้ เหมือนกับมีอีเอสพีนะ^๕

“อืม แต่คุณจะเชื่อทุกเรื่องที่ได้ยินไม่ได้หรอก จริงไหมคะ” เธอกล่าวพยายามเปลี่ยนเรื่อง สิ่งที่เขาพูดออกจะเป็นเรื่องใกล้ตัวไปสักหน่อย

“เขาว่าคุณก็ได้รับถ่ายทอดมาด้วย”

“นั่นคือสิ่งที่คุณอยากรู้หรือคะคุณต๊อดด์ ว่าฉันมีพลังจิตหรือเปล่า”

“อาร์เจครับ” เขาเตือนเธอ พลังยืมยืมพัน เผยให้เห็นพันกรามสีทองแวบหนึ่ง “ไม่มีความจำเป็นที่คุณจะต้องตั้งแง่ขนาดนั้น ผมแค่ชวนคุย”

“ทำไมคุณไม่ถามเรื่องพวกนี้กับแม่ของฉันทละคะ”

“เบอร์นาเต้ต๊อดด์อ้างว่าเธอไม่ได้รับถ่ายทอดพรสวรรค์อะไรมาทั้งนั้น ถ้าคุณจะเรียกสิ่งนั้นว่าพรสวรรค์นะนะ แต่เธอบอกว่าคุณได้”

“อ้อ เข้าใจแล้วค่ะ...มันข้ามรุ่นมานี่เอง แน่นนอนอยู่แล้ว” โอลิเวียยิ้มให้เขาราวกับจะบอกว่า มีแต่คนปัญญาอ่อนเท่านั้นที่จะหลงเชื่อคำพูดโง่ๆ แบบนี้ ไม่มีเหตุผลที่เธอจะไปตอบรับหรือปฏิเสธข่าวลือต่างๆ ตัวเธอเองรู้ดีแกใจว่าเรื่องนี้จริงแท้แค่ไหน เพียงแต่มันไม่ใช่ขงการอะไรของเรมซี ต๊อดด์และเธอก็หวังว่าจะไม่มีวันใช้ด้วย

“ฟังนะ” เขาแนะ แล้วก้าวเท้าฉับๆกลับไปโต๊ะทำงาน ดูคล่องแคล่วเกินกว่าที่ผู้ชายขนาดตัวเท่านี้จะทำได้ “ผมจะแนะนำอะไรให้สักอย่าง ฟรีด้วย” เขาลดมาคุยเรื่องี่แสดงอยู่เป็นประจำลง “ผมรู้ว่ายายของคุณเชื่อใจคุณมาก และผมก็รู้ด้วยว่าท่านเป็น...ผู้หญิงที่พิเศษ รู้ว่าภาพที่ท่านเห็นทำให้ผู้คนมองว่าท่านแปลก บางคนเชื่อท่านอย่างสุดจิตสุดใจ บ้าของผมก็เป็นหนึ่งในนั้น แต่สำหรับคนอื่นอีกพวก พวกเขากลับคิดว่าท่านเล่นมนตร์ดำ หรือเป็นบ้า ไม่ก็ทั้งสองอย่าง เรื่องนี้ทำให้ยายของคุณมีชีวิตที่ไม่ง่ายนัก ฉะนั้นถ้าผมเป็นคุณ

^๔Voodoo : ลัทธิความเชื่อที่มีต้นรากมาจากทวีปแอฟริกา มีการประกอบพิธีที่เกี่ยวข้องกับเวทมนตร์และคาถา รวมทั้งมีการบูชาด้วยการฆ่าสัตว์เช่นไก่เป็นต้น

^๕ESP : Extra-sensory Perception คือ ความสามารถในการสื่อสารที่เหนือจากประสาทสัมผัสทั้งห้า

ผมจะหุบปากไว้ ไม่พูดอะไรเรื่องภาพบ้าๆที่เห็น”

“ฉันจะจำไว้ค่ะ”

“ดีครับ... ตอนนั้นยายของคุณก็สมควรจะทำแบบนี้ละ”

“มีอะไรอีกไหมคะ” เธอถาม

“ไม่มีแล้วครับ รักษาตัวด้วย”

“ค่ะ ขอบคุณมากสำหรับความช่วยเหลือ” เธอเก็บแฟ้มมิลลาที่เขายื่นให้ลงกระเป๋าเป้สะพายหลัง

“ยินดีมากครับที่ได้ทำงานกับคุณ แล้วนี่ถ้าเปลี่ยนใจอยากขายบ้านเมื่อไร แคะโทร.หาผมก็รังเดียว ผมจะให้วัลลีโทร.ไปหาคุณเลย...”

เธอไม่ได้รอให้เขาเดินไปส่งที่ประตู แต่เดินออกไปเองผ่านบริเวณแผนกต้อนรับที่ผนังติดกรอบไม้มีเลขานุการคนหนึ่งนั่งทำเตรียมพร้อมอยู่กับโต๊ะซึ่งตั้งอยู่บนพรมผืนเก่าปูออกไปกินบริเวณห้องทำงานสามห้อง ห้องทำงานสองห้องไม่มีคนอยู่แล้ว เนื่องจากป้ายชื่อที่ประตูถูกถอดออกไปทิ้งไว้เพียงร่องรอยที่บอกให้รู้ว่าเคยมีป้ายอยู่บนบานประตูไม้อัดแผ่นบาง แน่แน่นอนว่ายายของเธอต้องสังเกตเห็นแน่

เมื่อออกมาข้างนอก เธอเดินตัดลานจอดรถซึ่งเต็มไปด้วยหลุมขรุขระที่มีการซ่อมแซมอยู่ ก่อนจะป็นขึ้นรถกระบะของตัวเอง ถ้าเช่นนั้น อาร์เจก็รู้เรื่องที่เขาแวะไปสถานีตำรวจแล้วละสิ ดีมากเลย เรื่องนี้อาจจะรู้กันไปทั้งเมืองแล้วก็ได้ แถมยังอาจไปเข้าหูเจ้านายของเธอที่เดอะเชิร์ชอเวย์ รวมถึงที่มหาวิทยาลัยซึ่งเธอกำลังศึกษาอยู่ในชั้นปริญญาโทด้วย

ยอดเยี่ยมจริง ๆ เธอกระแทกเกียร์รถฟอร์ดเรนเจอร์คันเก่า ก่อนที่รถกระบะจะบึ่งคำรามออกจากลานจอดรถ โอลิเวียไม่อยากคิดเรื่องมโนภาพมากนัก ภาพรางเลื่อนของปีศาจที่หลายครั้งเธอไม่ได้มองเห็น แต่สัมผัสได้เศษเสี้ยวของภาพเหตุการณ์สยดสยองไม่ปะติดปะต่อที่แล่นเข้ามาในหัว ทำให้ขนบนผิวหนังของเธอลุกเกรียว และสร้างความกังวลใจให้เธอขนาดหนักจนเธอต้องไปหาเจ้าหน้าที่ตำรวจท้องถิ่น

ซึ่งคนที่นั่นกลับมองว่าเธอเสียดสี และส่งเสียงหัวเราะเยาะตามหลัง ขณะที่เธอเดินออกจากสถานี

ความอ่อนแอผ่านไปถึงลำคอขณะคิดถึงเรื่องนี้ เธอเปิดวิทยุและ
 หักเลี้ยวตรงมุมถนนเร็วไปนิด ยางรถเรนเจอร์จึงส่งเสียงเอี๊ยดประท้วงออกมา
 บางครั้งการเป็นหลานสาวของเวอร์จิเนีย ดูบัวส์ นั้นกลับสร้างปัญหา
 ไม่คุ้มค่ากับสิ่งที่ได้มาเลย

“โปรดอภัยลูกด้วยค่ะ คุณพ่อ ลูกเป็นคนบาป” สตรีในร่างเปลือยเปล่า
 กระซิบ เธอไม่อาจพูดเสียงดังหรือกรีดร้องออกมาเนื่องจากคำอวดูกรัดแน่น
 เธออยู่ในท่าคุกเข่า ถูกล้อมกับแทนของอ่างล้างหน้า ดูท่าจะยังไม่เข้าใจเลยว่า
 ตนเองบาปหนาเพียงไหน หรือเพราะเหตุใดเธอจึงถูกลงโทษ ไม่เข้าใจว่า
 จริงๆ แล้วเขากำลังช่วยเธออยู่

“บอกข้าสิ” ผู้ถูกเลือกกระซิบถาม “อะไรคือบาปของเจ้า”

“บะ...บาป...” ดวงตาที่หวาดกลัวโปนปูดและกะพริบถี่ขณะเธอ
 พยายามคิด ทว่าเธอกลับไม่ล้านึกผิดแม้แต่น้อย แค่หวาดกลัวเท่านั้น เธอ
 กำลังพูดในสิ่งที่หวังว่าจะโน้มหน้าให้เขาปล่อยเธอเป็นอิสระ น้ำตาไหลริน
 อาบแก้ม “บาปทั้งหมดที่ฉันมีนะค่ะ” เธอกล่าวอย่างสิ้นหวัง พยายามพูด
 ให้เขาพอใจโดยหาวิธีไม่ว่าเรื่องนั้นเป็นไปไม่ได้ ชะตาของเธอถูกกำหนดไว้แล้ว

ร่างของเธอสั่นเทาด้วยความหวาดกลัวและสะท้านจากความหนาวเย็น
 แต่อีกไม่นานมันก็จะเปลี่ยนไป ใค่วันบางเบาเริ่มลอยผ่านช่องอากาศเข้ามา
 ในห้องน้ำขนาดเล็ก เปลวไฟกำลังจะตามมาในไม่ช้า เหลือเวลาอีกไม่มาก
 แล้ว “ได้โปรดเถอะค่ะ” เธอส่งเสียงแหบแห้ง “ปล่อยฉันไป เห็นแก่
 ความรักของพระผู้เป็นเจ้าด้วยเถอะ!”

“แกมันจะรู้อะไรเกี่ยวกับความรักของพระผู้เป็นเจ้า” เขาร้องถาม
 จากนั้นจึงพยายามขมโหเสะของตนลง เขาวางมือที่สวมถุงมือลงบนศีรษะ
 ของเธอ รวากับจะช่วยให้เธอสงบลง จากที่โหนกแก้มข้างนอกนั้นเขาได้ยิน
 เสียงบ่งๆ จากท่อไอเสียของรถคันหนึ่งขณะที่มันแล่นไปบนถนนที่เห็นบทบาท
 ดังผ่านหน้าต่างซึ่งมีรอยร้าวเข้ามา เขาต้องทำภารกิจนี้ให้เสร็จสิ้น ตอนนี้เลย
 ก่อนเปลวเพลิงจะดึงดูความสนใจ “เจ้าเป็นคนบาปนะ เซซีลียา ดังนั้น
 เจ้าต้องชดใช้บาปที่เจ้าก่อ”

“คุณจับผิดคนแล้ว! ฉันไม่ใช่...เธอคนนั้น...ฉันไม่ใช่เซซีลียา ได้โปรดเถอะค่ะ ปล่อยให้ฉันไป ฉันสัญญาว่าจะไม่พูดอะไรสักคำ จะไม่มีใครรู้ว่าเรื่องนี้เกิดขึ้น ฉันสาบาน” เธอฉวยยึดปลายเสื้อคลุมนักบวชของเขาดูลึนหัวงและโสมม เธอมันก็แค่อีตัวคนหนึ่ง เหมือนกับคนอื่นๆ เขาเบนความสนใจไปยังวิหตุที่ตั้งอยู่บนขอบหน้าต่าง แล้วจึงหมุนปุ่มปรับคลื่นอย่างรวดเร็ว เสียงดนตรีที่คุ้นเคยลอดผ่านลำโพงออกมา ทำให้เสียงกระตุ้นอารมณ์ของหญิงสาวค่อยๆ เบาลง

“ดิฉันดอกเตอร์แซม กับเรื่องสุดท้ายที่จะฝากให้คิดในวันนี้ วันที่จอห์น เอฟ. เคนเนดี ประธานาธิบดีที่ดีที่สุดคนหนึ่งของเราถูกลอบสังหาร... ดูแล้วตัวเองนะคะ นิวออร์ลีอันส์ ราตรีสวรรค์ และขอให้พระเจ้าคุ้มครองคุณไม่ว่าคุณจะมีปัญหาอะไรในวันนี้ ยังมีพรุ่งนี้เสมอ...ฝันดีค่ะ...”

เขาหมุนปุ่มเปลี่ยนสถานี ได้ยินสัญญาณรบกวนและเสียงแหลมสูงของบรรดานักจัดรายการก่อนจะพบสิ่งที่ต้องการ เสียงไปป์ออร์แกนบรรเลงกระหึ่มดังกังวานราวกับสะท้อนก้องอยู่ในโบสถ์

ตอนนี้ก็ถึงมือได้เสียที

ขณะที่หญิงแพศยากำลังจ้องมอง เขาตั้งดาบออกมาจากหลังม่านอาบน้ำ

“ไอ้ พระเจ้า ไม่นะ!” ถึงตอนนี้เธอเกิดอาการคลุ้มคลั่ง พยายามดิ้นโซ่ที่ล่ามไว้ให้หลุด เป็นผลให้ห่วงรัดคอเธอแน่นยิ่งขึ้น

“สายไปแล้ว” น้ำเสียงของเขานิ่งสงบ ทว่าในสรรพางค์กายกลับสิ้นระริก ไม่ใช่จากความกลัว หากเพราะความคาดหวังในสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้น อะดรีนาลิน สารเคมีที่เขาโปรดปรานฉีดพ่นผ่านหัวทุกเส้นโลหิต จากปลายหางตา เขาสังเกตเห็นเปลวไฟเริ่มไล่เลียผ่านตะแกรงระบายอากาศเข้ามา เวลาได้มาถึงแล้ว

“ไม่นะ ได้โปรดเถอะ ไม่...ไอ้ พระเจ้า...” ตอนนี้เธอใช้เล็บตะกุยโซ่ที่พันธนาการเธอไว้ พยายามซ่อนตัวที่หลังแท่นของอ่างอย่างไร้ผล ทำให้เชือกรัดคอเธอแน่นยิ่งขึ้น เลือดไหลซิบจากข้อมือและข้อเท้าซึ่งมีรอยถลอกจากการถูกัมต “คุณจับผิดคนแล้ว!”

ซึ่งพระของเขาดั้นแรงเป็นจิ้งหะ สมองเด่นตบ ๆ ชั่ววินาทีนั้น เขารู้สึกเหมือนมีอะไรมาทิ่มเบาๆ ที่ต้นคอ รวากับลมหายใจแห่งชาตาน เขาเหลือบมองกระจก กวาดตาทั่วพื้นผิวที่แวววาว จ้องมองลึกลงไปในเงสะท้อนของตนเอง ใบหน้าของเขาซ่อนอยู่ภายใต้หน้ากากสีดำรัดแน่น ทว่าเขากลับรู้สึกเหมือนใครบางคนกำลังจ้องมองเขาผ่านกระจกแก้ว และแผ่มองภารกิจของเขา

แต่ไม่น่าเป็นไปได้

เหนือไหล่เขาตาขณะที่เขาเงื้อมมือขึ้นสูงจนปวดแขน พวยควันเผาไหม้ อยู่ภายในปอด โลหิตแห่งกามราคะฉีดพ่นทั่วเส้นเลือด ขณะที่เขาใช้มือข้างที่เป็นอิสระคว่ำหน้าเธอไว้เต็มกำมือ เขาก็มองลึกลงไปที่ติ ซึ่งถูกพันรอบด้วยเชือกที่รัดแน่นจนหายใจไม่ออก เขาปรารถนาในตัวเธอ จนรู้สึกเจ็บปวด ให้ตายเถอะ เขาต้องการเธอเหลือเกิน ต้องการได้ลิ้มรส เธอก่อนจะปลดปล่อยตัวเธอออกจากบาปที่ก่อ หากนั่นไม่ใช่ภารกิจของเขา การปฏิเสธความหฤหรรษ์อันชั่วร้ายถือเป็นการทรมาณอย่างหนึ่งของเขา

“เพื่อบาปของเจ้า เซซีเลีย” เขาพูดผ่านร่องฟันที่ขบกัน ขณะที่ระลอกความหฤหรรษ์ไหลหลังหัวสรรพางค์กาย “เดชะพระนามพระบิดา พระบุตร และพระจิต ข้าขออุทิศดวงวิญญาณของเจ้าแด่พระเจ้า”